

modii farinæ, & amphora vini, & adduxit eum ad domum Domini in Silo. Puer autem erat adhuc infantulus: 25. & immolauerunt vitulum, & obtulerunt puerum Heli. 26. Et ait Anna: Obsecro mi domine, vivit anima tua domine: ego sum illa mulier, qua steti coram te hinc orans Dominum. 27. Pro puerō isto oraui, & dedit mihi Dominus petitionem meam, quam postulauī eum. 28. Idcirco & ego commōdai eum Domino cunctis diebus, quibus fuerit commodatus Domino. Et adorauerunt ibi Dominum. Et orauit Anna, & ait:

VERSUS I.

Fuit vir unus de Ramathaimzophim, de monte Ephraim, & nomen eius Elcana, filius Ieroham, filij Elii, filij Thohu, filij Suph, Ephrathæus:

In hoc primo versu, propter verborum tuū & interpretationem sensumque Scripturæ, nonnullæ exercitationes spirituales continentur, in quibus tum apud Fratres nostros versabatur, cum me ad scribendum conculi. Ne cuius naufragia parant, ab his deinceps absingo.

F V I T.

F V I T.

Solemnis formula pro mortuis.
Scaliger in Festum.

Tertullian.

Mors non
miniparet,
nominem
renovetur.

Lucretius
lib. 3.

VALE est hoc scribendi principium: quæ ratio captandæ benevolentia, ut attente legatur; solemnem agnosco formulam, quam pro vita functis veteres vñparunt, ut annotat Scaliger in Festum, verbo Abitio. Nam cum veteres dñgnas virarent in mortis mentione, de mortuo dicere solebant: fugit, vel abiit, vel vivit: sic enim in antiquis marmoribus legitur. Et Tertullianus: Si de aliquo iam pridem defuncto tanquam viuo quis requirat, præ manu occurrit dicere: abiit iam & reuerti debet. Fuit igitur, quemadmodum & reliqui Patriarchæ fuisse feruntur, postquam eos mors abfuit: neque enim quenquam, aut vita meritum, aut sanctitatis decus à mortis tyranne vendicavit: non Abraham fides, non Iosephum pudor, non Moysen initia cum Deo amicitia à funere reuocavit: omnes, pari sorte ducti, mortis legibus succubuerunt. Quemadmodum autem prius illa secula dudum mors abstulit, ita & posteriora nostra demetet, præteritis illa incubat, præsenta virget, futuriq; infiat, fene&cti imminet, adolecentia insidiatur, donec omnes suis laqueis irreitos pariter enecet. Quod si nemini illa parcit, haud dubium quod D nec tibi aliquando parcat. Quantobrem non immetit, ut monet Lucretius lib. 3.

Hoc etiam tibi rite interdum dicere posse:
Lumina sis oculi etiam bonis. Ancu religuit,
Qui melior multis, quam tu fuis, improbe, rebus:
Inde alij multis reges, verumque potentes
Occiderunt, magnis qui gentibus imperiearunt.
&, post aliquot Oratorum, Philosophorum,
ac Poëtarum exempla, virget denique:
---- nec quisquam expurgius extat,
Frigidaq; somel est vita pansa secura
Postremo instat;

A Tu vero dubitabis, & indignaberis obire,
Mortuacui vita est propria non vino, atque videnti?
Qui somno patem maorem conteris an?

Et vigilans stertis, nec somnia cernere cessas?

Non est, mihi credes, post tot clarorum viorum funera, cur tibi immortalitatem polliceari, quam ne nobis quandóque reprotingeremus, heretque nobis ea peruersio æternæ mortis occasio: multa sapienter ab antiquis inuenta sunt, plurima etiam à Deo Opt. Max. instituta.

Nam cum magnifico cultu, ad Dei penitentiam, sumnum Pontificem exornari instruisset, omnem illum ornatum, sacrâsque vestes zona duplicit, quæ serpentis spolium refret, circumcingi præcepit: ne dum illius oculis fulgor ille perfringit, fortè mente mortis obliuio caperet, quæ serpentis primum do-

lo, atque instans inuecta est. Äthiopum vero principem, & cunctos præcipuæ dignitatis aristites, cum in apertum prodeunt, more maorum crux anteit, vñ cum vase aureo terra ple-

no: ne vel dominica mortis, vel propriæ obliuisci aliquando contingat. Nam crux quidem vitam Domino eripuit, nos vero morte in cinerem soluimus. & quid dico in cinerem? Imò potius in nihilum, nam absumpti à sarcophago, terra pura vix vincias quinas relinquisimus,

C vt docet Cardanus lib. xi. de Subtilitate. Nec vero Christianos tantum ea cura sollicitos habuit: verum etiam Ethnicos atque Gentiles, qui mortis memoriam variis quoque ritibus excitarunt. Nam ramos virides olim manu prætulisse eos, qui adorarent, Dionysius Thrax Grammaticus author est, vt refert Clemens Alexandrinus lib. 5. Stromatón: ne celbris vita-

memores, in deorum potius offendam incurserent, quam eorum gratiam demerentur. Italici etiam populi, Græcorum exemplum sequuti, per sex ferias Latinas oscillis ludebant. Hæc, cunctismodi essent, satis exprimere videtur Virgilii usus versibus:

Oscilla exalat, suspendunt molia querim, pura vix vñcas qui-
nas relin- quimus.

Cardanus lib. xi. de subtil. Clemens Alexandrinus lib. 5. Stromatón: ne celbris vita-

Solutio cop- pore, terra pura vix vñcas qui-
nas relin- quimus.

Italici etiam populi, Græcorum exemplum se- cuti, per sex ferias Latinas oscillis ludebant. Hæc, cunctismodi essent, satis exprimere videtur Virgilii usus versibus:

Oscilla exalat, suspendunt molia querim, Virgilii.

Oraque torricibus sumunt horrendacavat, dicebantur vero ab eo, quod est os cillere, hoc est, mouere, ut Santra ait: ed quod inclinet, præcipite que in os ferantur: aut os celent ob verecundiam, qui eo genere lufus vtuntur, vt Cornificius author est. Imaginem autem quan-

dam humanæ vitæ ea agitatione exprimi, Fe- stus docet: in qua, altissima ad infimum, interdum infima ad summum effuderunt: atque adeo memoria quoque redintegrari initio acceptæ vita permotus cunarum, lactisque alimentum,

qua per eos dies feriarum, & oscillis moueantur, & lactata potionē vtrantur. præcipua ta-

men